

Arrest

nr. 160 106 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Indiase nationaliteit en bent u afkomstig uit Khalil. U verklaarde dat u politieagent was in India en daardoor problemen kende met de mensen van de 'Khalistan Commando Force', die strijden voor een onafhankelijk Khalistan. U zou door hen ooit zijn aangevallen en bedreigd. U bent gestopt met werken als politieagent in 1991. Daarop leefde u verschillende jaren ondergedoken in India. In 2004 besloot u dan India te verlaten en u reisde via Frankrijk naar België.

U diende hier, enkele jaren later, een regularisatieaanvraag in die werd afgewezen. In 2015 werd u opgepakt en werd er een repatriëring voorzien op 7 september 2015 die niet kon doorgaan. Er werd een nieuwe repatriëring voorzien op 12 september 2015, maar u diende de dag voordien, 11 september 2015, een asielaanvraag in.

In het administratieve dossier zit een kopie van uw oud paspoort van 2000 en van een paspoort van de Indiase ambassade in Brussel van 2015. U legde verder faxen neer van enkele foto's en een fax van een 'Identity Card' van de politie (politiekaart).

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiäre beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiäre bescherming aannemelijk te maken omdat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde reden van vertrek uit India, noch aan uw beweerde vrees bij terugkeer naar India.

Ten eerste vraagt u pas zeer laatijndig asiel aan waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas. *Zo dient er te worden vastgesteld dat u meer dan tien jaar in België verbleef alvorens asiel aan te vragen, daar waar duidelijk is dat u wél kennis had van de verschillende procedures (u diende immers wél een regularisatieaanvraag in). U verklaarde dat men u had gezegd dat u bij een asielaanvraag zou worden teruggestuurd omdat u met uw eigen paspoort reisde (zie gehoorverslag CGVS p.3). Deze verklaring komt niet aannemelijk over. Indien u al jaren in België was had u zich beter kunnen en moeten informeren. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiäre bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en hier jarenlang verbleef alvorens dan pas asiel aan te vragen, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Zo kan ten slotte ook worden vastgesteld dat u zelfs na opsluiting pas asiel aanvroeg net voor de dag die voorzien was voor uw repatriëring. Aldus komt uw asielaanvraag eerder over als een ultiem middel om uw repatriëring te ontlopen dan een oprechte vraag naar bescherming.*

Ten tweede kunt u uw asielrelaas niet op overtuigende wijze staven. *U staft wel uw beweerde nieuwe identiteit aan de hand van kopieën van uw paspoort. Daarop staat de naam S.(...) S.(...) op vermeld. Maar niets staft dat u voordien onder een andere naam gekend was. U geeft aan dat u in India van naam veranderde in 1995 en dat u daarom een politiekaart onder de naam S.(...) M.(...) voorlegt (zie verklaring DVZ vraag 3). Echter kunt u deze aanpassing van uw naam niet staven met enige stukken. Indien u werkelijk officieel van naam veranderde in India kan worden aangenomen dat daar ergens een registratie van is. Die legde u niet voor. Aldus kan men niet met zekerheid zeggen dat de politiekaart werkelijk uw persoon betreft. De kaart zelf dateert van meer dan twintig jaar geleden en dus kan de foto niet als representatief worden beschouwd. Bovendien legde u enkel een fax neer van dit stuk en is de kwaliteit dermate slecht dat u in elk geval niet herkenbaar bent. Ten slotte legde u ook het origineel niet neer en dienen kopieën slechts een beperkte bewijswaarde te worden toegekend daar men met knip- en plakwerk gemakkelijk deze stukken kan vervalsen. Ook de foto's die u enkel op fax neerlegde, zijn niet van dien aard dat u er herkenbaar op bent. Aldus kunnen de faxen die u aan uw dossier toevoegde op 23 oktober 2015 uw relaas niet staven. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat enige kennis die u van het toenmalige conflict hebt en die u zelf zou toeschrijven aan uw toenmalige functie als politieagent, kan deze bovenstaande vaststellingen niet weerleggen daar u evengoed deze informatie elders zou kunnen hebben gehaald of gewoon uit algemene interesse en aanwezigheid in de regio kan vergaard hebben. Bovendien dienen documenten altijd gepaard te gaan met coherente en samenhangende verklaringen wat hier niet het geval is zoals hieronder blijkt. Verder merkt het CGVS op dat u gewag maakte van aanvallen en bedreigingen ten aanzien van uw persoon, maar hiervan legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer.*

Ten derde komt ook uw relaas op zich niet geloofwaardig over. *Zo verklaart u dat u omwille van de problemen in 1991 stopte met werken als politieagent (zie gehoorverslag CGVS p.4). U zou echter, ondanks de problemen, bedreigingen en aanvallen nog tot 2004 in India hebben verbleven. Aldus komt uw relaas weinig overtuigend over, immers kan men aannemen dat u reeds eerder het land zou verlaten hebben indien u werkelijk zulke vrees kende voor uw leven. Dat u zoveel jaren later pas India verliet ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo verklaart u verder dat u die periode 'ondergedoken' zou hebben geleefd, op verschillende plaatsen (zie gehoorverslag CGVS p.4). Echter blijkt ook uit uw verklaringen dat u in India kon huwen en kinderen kreeg, dat u uw vrouw af en toe bezocht en eveneens uw kinderen (zie gehoorverslag CGVS p.4). U zou zelfs af en toe met uw kinderen samen buiten komen (zie gehoorverslag CGVS p.6) en later in 2003 scheidde u op officiële wijze van uw*

vrouw. In 2000 verkreeg u blijkbaar ook een paspoort op uw adres in Nawanshahr en in 2004 regelde u een Frans visum om naar Europa te reizen (zie kopie paspoort en gehoorverslag CGVS p.3). Al deze vaststellingen maken dat u toch niet zo een ondergedoken leven leidde in India waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo legde u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw asielrelaas. U verklaarde eerst dat u een eerste keer werd aangevallen in 1988 en dan een tweede keer in 1991. Daarna werd u niet meer aangevallen (zie gehoorverslag CGVS p.6 en 7). Echter, even later geeft u dan aan dat u in 1995 wél nog werd aangevallen, hetgeen tegenstrijdig is aan uw voorgaande verklaring. Daarop gewezen bevestigde u enkel dat u uw vrouw nog opzocht, maar enige verdere uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen kon u niet geven (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Ten vierde kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat alles waar u naar verwijst al dateert van twintig jaar en langer geleden. Aldus dient men zich af te vragen wat de relevantie is van uw beweerde vrees bij terugkeer. U geeft namelijk aan dat u door de Khalistan Commando Force zou worden gezocht bij terugkeer, maar dit kan u niet staven. Blijkbaar ondervindt uw familie geen problemen meer (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 10). U verwijst wel naar de dood van een collega, maar deze kan u niet staven en dan nog geeft dit niet aan dat ook u persoonlijk zou worden geviséerd na zovele jaren. Ook hierdoor wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u verklaarde dat u zich van Christen tot het Hindoeïsme bekeerde, maar u gaf expliciet aan dat u daardoor nooit enige problemen zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS p.2).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste middel voert verzoeker aan

“Wat betreft het feit dat de beslissing genomen door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de voorschriften niet naleeft en schendt van een adequate motivering van de administratieve handelingen gesteld door de administratieve autoriteiten en dit, zoals voorzien in de artikels 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, de artikel 7, 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15.12.80 maar eveneens van het artikel 1 van de Conventie van Genève over de vluchtelingen.”.

In wat zich voordoet als een tweede middel verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en meent dat er een risico “van onmenselijke en vernederende behandeling van de kant van de aanvrager wanneer hij naar zijn huis regio”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel

risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas noch zijn er elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omdat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde reden van vertrek uit India, noch aan uw beweerde vrees bij terugkeer naar India.

Ten eerste vraagt u pas zeer laatijdig asiel aan waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo dient er te worden vastgesteld dat u meer dan tien jaar in België verbleef alvorens asiel aan te vragen, daar waar duidelijk is dat u wél kennis had van de verschillende procedures (u diende immers wél een regularisatieaanvraag in). U verklaarde dat men u had gezegd dat u bij een asielaanvraag zou worden teruggestuurd omdat u met uw eigen paspoort reisde (zie gehoorverslag CGVS p.3). Deze verklaring komt niet aannemelijk over. Indien u al jaren in België was had u zich beter kunnen en moeten informeren. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en hier jarenlang verbleef alvorens dan pas asiel aan te vragen, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Zo kan ten slotte ook worden vastgesteld dat u zelfs na opsluiting pas asiel aanvroeg net voor de dag die voorzien was voor uw repatriëring. Aldus komt uw asielaanvraag eerder over als een ultiem middel om uw repatriëring te ontlopen dan een oprechte vraag naar bescherming.

Ten tweede kunt u uw asielrelaas niet op overtuigende wijze staven. U staft wel uw beweerde nieuwe identiteit aan de hand van kopieën van uw paspoort. Daarop staat de naam S.(...) S.(...) op vermeld. Maar niets staft dat u voordien onder een andere naam gekend was. U geeft aan dat u in India van naam veranderde in 1995 en dat u daarom een politiekaart onder de naam S.(...) M.(...) voorlegt (zie verklaring DVZ vraag 3). Echter kunt u deze aanpassing van uw naam niet staven met enige stukken. Indien u werkelijk officieel van naam veranderde in India kan worden aangenomen dat daar ergens een registratie van is. Die legde u niet voor. Aldus kan men niet met zekerheid zeggen dat de politiekaart werkelijk uw persoon betreft. De kaart zelf dateert van meer dan twintig jaar geleden en dus kan de foto niet als representatief worden beschouwd. Bovendien legde u enkel een fax neer van dit stuk en is de kwaliteit dermate slecht dat u in elk geval niet herkenbaar bent. Ten slotte legde u ook het origineel niet neer en dienen kopieën slechts een beperkte bewijswaarde te worden toegekend daar men met knip- en plakwerk gemakkelijk deze stukken kan vervalsen. Ook de foto's die u enkel op fax

neerlegde, zijn niet van dien aard dat u er herkenbaar op bent. Aldus kunnen de faxen die u aan uw dossier toevoegde op 23 oktober 2015 uw relaas niet staven. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat enige kennis die u van het toenmalige conflict hebt en die u zelf zou toeschrijven aan uw toenmalige functie als politieagent, kan deze bovenstaande vaststellingen niet weerleggen daar u evengoed deze informatie elders zou kunnen hebben gehaald of gewoon uit algemene interesse en aanwezigheid in de regio kan vergaard hebben. Bovendien dienen documenten altijd gepaard te gaan met coherente en samenhangende verklaringen wat hier niet het geval is zoals hieronder blijkt. Verder merkt het CGVS op dat u gewag maakte van aanvallen en bedreigingen ten aanzien van uw persoon, maar hiervan legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer.

Ten derde komt ook uw relaas op zich niet geloofwaardig over. Zo verklaart u dat u omwille van de problemen in 1991 stopte met werken als politieagent (zie gehoorverslag CGVS p.4). U zou echter, ondanks de problemen, bedreigingen en aanvallen nog tot 2004 in India hebben verbleven. Aldus komt uw relaas weinig overtuigend over, immers kan men aannemen dat u reeds eerder het land zou verlaten hebben indien u werkelijk zulke vrees kende voor uw leven. Dat u zoveel jaren later pas India verliet ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo verklaart u verder dat u die periode 'ondergedoken' zou hebben geleefd, op verschillende plaatsen (zie gehoorverslag CGVS p.4). Echter blijkt ook uit uw verklaringen dat u in India kon huwen en kinderen kreeg, dat u uw vrouw af en toe bezocht en eveneens uw kinderen (zie gehoorverslag CGVS p.4). U zou zelfs af en toe met uw kinderen samen buiten komen (zie gehoorverslag CGVS p.6) en later in 2003 scheidde u op officiële wijze van uw vrouw. In 2000 verkreeg u blijkbaar ook een paspoort op uw adres in Nawanshahr en in 2004 regelde u een Frans visum om naar Europa te reizen (zie kopie paspoort en gehoorverslag CGVS p.3). Al deze vaststellingen maken dat u toch niet zo een ondergedoken leven leidde in India waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo legde u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw asielaanvraag. U verklaarde eerst dat u een eerste keer werd aangevallen in 1988 en dan een tweede keer in 1991. Daarna werd u niet meer aangevallen (zie gehoorverslag CGVS p.6 en 7). Echter, even later geeft u dan aan dat u in 1995 wél nog werd aangevallen, hetgeen tegenstrijdig is aan uw voorgaande verklaring. Daarop gewezen bevestigde u enkel dat u uw vrouw nog opzocht, maar enige verdere uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen kon u niet geven (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Ten vierde kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat alles waar u naar verwijst al dateert van twintig jaar en langer geleden. Aldus dient men zich af te vragen wat de relevantie is van uw beweerde vrees bij terugkeer. U geeft namelijk aan dat u door de Khalistan Commando Force zou worden gezocht bij terugkeer, maar dit kan u niet staven. Blijkbaar ondervindt uw familie geen problemen meer (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 10). U verwijst wel naar de dood van een collega, maar deze kan u niet staven en dan nog geeft dit niet aan dat ook u persoonlijk zou worden gevisiteerd na zoveel jaren. Ook hierdoor wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u verklaarde dat u zich van Christen tot het Hindoeïsme bekeerde, maar u gaf expliciet aan dat u daardoor nooit enige problemen zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS p.2).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).".

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker stelt desbetreffend het volgende in zijn verzoekschrift: "De aanvrager kan het eens over de redenen voor het besluit van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als wat zij niet voldoende bewijs te beweren dat hij een politieagent in de regio Khalistan wijten bieden dat de kaart die hij produceerde dateert van meer dan 20 jaar.

Echter, de aanvrager verrast door de motivatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vanaf het moment dat door hun resource center is het passend in het hoofd van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan Indiase autoriteiten interviewen was Khalistan regio om te controleren of de betrokkene lag een politieagent tijdens de jaren 1980 en 1990.

Bovendien is het interessant eraan te herinneren dat in de periode tussen 1980 en 1990, heeft Khalistan regio tal van terreurdaden geleden door Sikh-separatisten die de onafhankelijkheid van Khalistan deel van de provincie bepleit Punjab in Noordoost-India.

Zo heeft hij ook behoorde tot de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te controleren of de aanvrager daadwerkelijk vanwege zijn politieagent activiteit geen risico op vervolging in de handen van deze terroristen en ook na de effectieve bescherming of niet Indiase autoriteiten in verzoeksters thuisregio.

Maar het is interessant dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft niet gevraagd de Indiase autoriteiten over de vraag of de betrokkene lag een politieagent in de stad van Khalil.

De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook niet om een duidelijk en nauwkeurig verslag via haar documentatiecentrum over de houding van de Indiase autoriteiten en de effectieve bescherming van de laatste te bieden met betrekking tot deze vertegenwoordigers Om die het onderwerp zijn van de bedreigingen door Sikh-separatisten.

Bij het ontbreken van door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissing bewijs moet worden vernietigd.”.

Uit de ontleding van de schabouwelijk opgestelde zinnen van het verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoeker kritiek lijkt te uiten op de handelswijze van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder evenwel afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de autoriteiten in Khalistan had moeten interviewen om na te gaan of hij een politieagent was tijdens de jaren 1980 en 1990, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had moeten nagaan of hij als politieagent geen risico liep en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen informatie diende in te winnen over de houding en bescherming van de Indiase autoriteiten, weerlegt hij de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet. Het weze herhaald dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Een dergelijke algemene uiteenzetting is dan ook niet bij machte om afbreuk te doen aan de bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot zijn asielrelaas. Voor zover verzoeker eraan herinnert dat in Khalistan in de periode 1980 en 1990 tal van terreurdaden plaatsvonden, weerlegt hij evenmin de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* India, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het citeren uit een niet nader genoemd verslag van de Canadese overheid van 26 oktober 2015 omtrent de veiligheidssituatie in India kan hier geen afbreuk aan doen. De Raad benadrukt in dit verband nog dat een reisadvies slechts gericht is aan onderdanen van een bepaald land die van plan zijn om naar India te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan

bovendien evenmin blijken dat er in India actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF